
Fjortende Søndag efter Trinitatis

En prædiken af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Fjortende Søndag efter Trinitatis	4
14. SØNDAG EFTER TRINITATIS	4
Metadata om værket	4
Metadata om værket	4

Fjortende Søndag efter Trinitatis

14. SØNDAG EFTER TRINITATIS

Prædikedag 14. SØNDAG EFTER TRINITATIS

Prædikedato 14. september 1941

Prædiketekst Lukas 17,11-19

Prædikested Vedersø Kirke

Prædiken ID P140941-01

Kilde (Ved Babylons Floder, 151-155)

Fjortende Søndag efter Trinitatis.

Blev ikke de ti rensede? hvor er de ni? Ja, hvor er vi allesammen? Har Gud ikke overøst Menneskeheden med sin Kærlighed? hvor er da Menneskehedens Taknemmelighed? Allerede her maa vi gøre Holdt. Allerede her er der mange, der vil protestere. Overøst Menneskeheden med sin Kærlighed!! vil de slaa ud med Armene; jo, det er en dejlig Overøsning: Krige og Undertrykkelser, Dyretid og Epidemier, Jordskælv og Orkaner, Arbejdsløshed og Meningsløshed, vi betakker os for mer af den Kærlighed. Saadan siger de bitre, der har Mod til at fnyse. De knap saa lidenskabelige nøjes med det verdensberømte Skuldertræk: Der sker alt for meget ondt til, at der kan være en god Gud; hvis Gud var til, vilde han standse Krigen.

Hvilken Irreligiøsitet! At afskaffe Gud med en Følgeslutning. Hvis Gud ikke indretter sig efter vore Krav og Begreber, saa har Gud værsgod at ophøre med at være til.

Men Gud er ingen demokratisk Minister, der gaar af efter en Folkeafstemning. Han er ikke engang en Konge, der kan lade sig tvinge til at abdicere. Vi vil aldrig høre om Ex-Gud. Menneskets Ret over for Gud giver ingen anden Stilling end denne: *Han* er højt

i Himlen og gør, hvad ham behager — *jeg* er kun Støv og Aske. Den troendes tilgrundliggende Følelse er Ærbødigheden for Navnet, det hellige, det eneste virkelig hellige i Verden.

Uforglemmeligt er det dog, hvad man som ung Student hørte i Danmarks kristelige Studenterforbund, naar Gunnar Gunnarsson som Gæst ved en Debat tog Ordet: Skal det, der sker i Verden, kaldes Udtryk for Guds Retfærdighed, da ligger den saa højt over mine Retfærdighedsbegreber, at en saadan Gud vil jeg hellere tage Dommen af end komme krybende til.

Vi Kristne kunde vel tit være fristet til at sige det samme, om vi ikke havde lært Gud at kende ad en ganske anden Vej, gennem Jesus Kristus. Ved Daabsfonten, ved Nadverbordet, overalt, hvor vi har truffet Jesus, har vi set Glimt af en saa uendelig Kærlighed, at selv Verdenskrige og Voldførelser faar Mulighed for at indrangeres under den. Guds Godhed er blevet os saa over al Maade stor, at selv Ondskaben kan gaa dens Ærinde. Vi ser Ting ske her i Verden, om hvilke vi maa sige: Det er helt Djævel, dette, som da Josef solgtes af Brødrene — ja, og derigennem blev Ægyptens Forsørger og frelste Millioner fra Hungersdød. Naar vi Kristne hører Radioens Beretninger om saa og saa mange Bruttoregistertons, der er sænket, saa og saa mange Flyvemaskiner, der er skudt ned, naar Mennesket saaledes halvt uforvarende bekender Kulør, at det er Maskinerne, der betyder noget (Liv omtales overhovedet ikke, jo, det kan ske, at det nævnes, at Piloterne er reddet, nemlig fordi disse kan anvendes som Maskindel i et nyt Apparat), saa krymper vi os; vi har ikke engang den Fordel, at vi kan lade Vanen sløve os eller et eller andet Begær forhærde os; thi som Kristne er det vor Pligt til alle Tider at forblive hudløse over for Følelsen af det onde. Men samtidig med, at Hjertet vaander sig, vaager der i os en Taknemmelighed over, at vi tør tro, at selv dette har Gud i sin Haand — at selv om ogsaa han stønner af Smerte ved, hvad hans Børn tilføjer hinanden, vil han dog vide at lade dette fremme hans Vilje med os. Vi slutter ikke: saa er altsaa Gud ikke til. Nej, vi bøjer vore Hoveder i et angstfyldt Haab. Angstfyldt, ja, for det kunde jo tænkes, at det onde voxede sig saa vældigt, at selv Gud gik bet i det (og derfor: lad os ruste os til at være hans Medkæmpere), men dog Haab, ja mere end Haab, en Tro paa, at gennem denne hæslige Sot med Krise og Operation arbejder Gud paa at skabe en sundere Verden.

Er det saa afsindig en Tanke, at det onde til Slut tjener til det gode? Maaske. Og dog er det Erfaring fra vort eget Liv, at den rigeste Velsignelse ikke altid randt af det lyse og lette. Der kunde komme de Smerter og Sorger, Oplevelser, der i Øjeblikket syntes aldeles

raa, helt blottede for Mening, og som dog fik lært os at nynne paa Sangen: Nærmere Gud til dig, nærmere dig. Vi begik Synd, og det blev til Fortabelses Mørke, og just i det Mørke begyndte Guds Naades Lys at skinne.

Æg skal ikke lære Høne. Hører du det, min Tilhører, du maa aldrig mere sige: saa er Gud ikke til. Og hvor du træffer det Hovmod hos dine Medmennesker, at de vil gøre sig klogere end Gud, dær maa du huske dem paa, at Mennesket er saa lille og saa fra Dag til Dag, at det i sig selv ingen Mulighed har for at skønne om den Evige. Men den Mulighed har hans Søn givet os. I Lyset fra Jesu Ansigt aner vi alle onde Tings Samvirken til Gode for Guds Plan. Der er intet saa urent, uden at det rene kan voxe frem af det, som Aakanden af Dyndet. Der er intet saa bagvendt, uden at det kan komme til at fremme det lige.

Med Jesus som Ledsager kan vi gaa til Historien, til Naturen, til Filosofien, til Kunsten og spørge efter Gud. Jesus giver os ikke blot Magt til at kassere det onde, han giver os ogsaa Styrke til at tro paa det gode. Som det onde indirekte forkynder Guds Godhed, forkynder det gode den direkte. Guds Godhed, der er Skaberglæde, der er Uudtømmelighed, der er Lov og Orden, der er Naade og Majestæt. Læs en eneste Side hos Immanuel Kant, lad Sigrig Neiiendam fortælle Dem om Menneskesind ud af sit eget Sinds solvarme Renhed, tænk paa Sabroe, som kunde gaa amok for et fattigt og ulykkeligt Barn! eller gaa ud en Septemberaften og se gennem den klare Luft Himlens høje Undere som helt nyskabte, skønt de blinker af Aartusinders Ælde, saa selv ikke Tanken formaar at gribe derom, og gaa ind igen og staa og betragt et Barn i Søvn, en lille Pige, 5 Aar gammel, og dog med Evighedens Visdom i sine skønne, skønne Træk — min Ven, Gud er stor, Gud er herlig, hvem maaler hans Indsigt, hvem tæller hans Undere, og hans Trofasthed strækker fra Floden til Jordens Ende, ham være Ære og vore Hjerters Lov i alle Evigheder. Amen.